

De wind vindt altijd zijn weg

In deze reeks verscheen eveneens
bij Ambo | Anthos *uitgevers*

Auke Hulst, *Zephyr*
Sien Volders, *Bij twijfel altijd noord*
Emy Koopman, *Kindertrein uit Boedapest*
Nelleke Noordervliet, *Paleis op wielen*
H.M. van den Brink, *Nachttrein naar Berlijn*
Willemijn van Dijk, *Romeinse sporen*
Thomas Heerma van Voss, *Het Baltisch station*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven
van de nieuwste boeken van Ambo | Anthos *uitgevers*
via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Sholeh Rezazadeh

*De wind vindt
altijd zijn weg*

Ambo | Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6483 9

© 2024 Sholeh Rezazadeh

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Rouwhorst + Van Roon

Omslagillustratie © iStock / Bart Rouwhorst

Zetwerk Mat-Zet bv

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Ik strijk met mijn hand over het lichaam van de kat die op een blauw kussen zit. Ik beweeg mijn vingers over zijn opvallende oren en de grote, brede buik. Van de kleine zee die op zijn nek ligt tot zijn opgetrokken benen. 5

De kat draait zich niet om. Hij zit al jaren zo, en staart in de verte. Zijn lichaam zit vol lijnen en punten. Deze lijnen en punten geven aan waar op zijn lichaam de spoorlijnen zijn aangelegd. Ze geven aan dat ik met de trein over zijn hele lichaam heen kan reizen. Zoals deze spoorkaart toont, kan ik de afstand van de zee boven zijn nek tot het blauwe kussen onder zijn voeten met de trein bereizen. Het geluid van de trein golft door mijn hoofd.

Ik denk aan de smalle gangen van de trein, het lage plafond, de blauwe, stoffige gordijnen. Aan de geur van eten in de gangen en die van schoonmaakmiddel in het toilet.

Aan het geluid van huilende baby's en gillende kinderen. De gedachte om met de trein door dit zachte en kleurrijke lichaam te kruipen doet mijn hart sneller kloppen. Zoals uit deze treinkaart blijkt, kan ik een groot deel van Iran, waarvan de kaart op een kat lijkt die niet langer geïnteresseerd is in de gekleurde bol wol die naar hem toe is gegooid, die het spel beu is en die het de rug heeft toegekeerd, met de trein bereizen. Elk station is gemarkeerd met een gekleurde stip. Ik heb de namen van de mees-

6 te steden al eerder gehoord. Teheran, Kashan, Ardakan, Yazd, Sirjan, Bandar Abbas. Ik kan me met de trein door bossen, bergen, steden en woestijnen bewegen en de haven bereiken. Met de trein kan ik door de seizoenen reizen, door de huidskleuren, door de soorten kleding, door de dennenbomen naar de palmbomen, door de lichaamsgeuren van de mensen. De trein in mijn gedachten beweegt steeds sneller en alleen al de gedachte om in de trein te zitten en op reis te gaan geeft me een goed gevoel. Ik wil deze slappe kat van achteren knuffelen en mijn neus in zijn fijne, warme vacht stoppen. Ik wil hem zo vasthouden dat ik zijn hartslag onder mijn vingers kan voelen waardoor de zachtheid van zijn hart de spanning in mijn hart doet smelten. Maar oude katten houden niet van knuffels, vooral niet plotseling van achteren. Ik vouw de

kaart op, stop hem in mijn tas en koop mijn treinkaartjes. Van Tabriz naar Bandar Abbas en van Bandar Abbas naar Mashhad. Hoewel er ook een trein is die direct van Tabriz naar Mashhad gaat, kies ik voor de langst mogelijke route. Ruim tweeduizend kilometer. Twee nachten in de trein.

‘Ik denk dat deze tijd genoeg is voor ons! Een paar volle dagen samen. Op reis. Tegenover elkaar, zonder ergens anders heen te kunnen. Geen uitweg. Ik koos niet voor een privécoupé, zodat we, als we ons vervelen, andere reisgenoten hebben. Wat denk jij?’ Ze kijkt me aan met haar bruine ogen, die helderder lijken door het licht dat door het raam op haar gezicht valt, en knikt met haar kleine hoofd. Ze komt dichterbij me staan, slaat haar arm om de mijne en drukt haar hoofd stevig tussen mijn oksel en mijn borst. 7

Zoals bij alle kinderen is haar geur een combinatie van vuil en wasmiddel. Zoals alle kinderen, hoe vervelend haar aanwezigheid soms kan zijn, is ze lief.

‘Je bent vast op zoek naar een onderwerp om over te schrijven. Daarom wil je met mij reizen. Of misschien zit je vast in je leven, ben je teleurgesteld in mensen en denk je dat dit allemaal mijn schuld is, en door met mij te reizen wil je me zo veel mogelijk de schuld in de schoenen

schuiven en van je emoties loskomen. Of je wilt me wijsmaken dat ik volwassen moet worden, controleerbaar en voorspelbaar. Je weet dat dit nooit zal gebeuren, toch?' Ze zegt deze woorden zo kalm dat ik niet eens bezwaar kan maken. Ze trekt haar hoofd onder mijn oksel vandaan en kijkt me aan.

'Waarom denk je dat alles wat ik wel of niet doe om jou draait?'

8 Haar ogen zien er nu nog onschuldiger uit: 'Omdat jij de enige bent die ik heb. De enige die voor mij kan zorgen, ben jij.'

Ook al zegt ze dit heel zachtjes, haar stem galmt door mijn hoofd. Ik wil mijn hand voor haar mond houden en haar stem niet meer horen. In plaats daarvan sla ik mijn armen om haar magere schouders en druk ik haar dichtertegen me aan.

De opgevouwen kat gaapt in mijn tas.

Ik pak mijn spullen en ga met haar naar het treinstation toe.

Ik ga op de stoel bij het raam zitten. Het gordijn en de 9
bekleding van de stoel van de coupé zijn blauw. Tegen-
over me staat een groot televisiescherm aan en boven
mijn hoofd hangt een ingeklapt bed. Ik zet het tv-scherm
meteen uit, kijk even naar het wit-blauwe gebouw van het
station en ook naar de passagiers op het perron die hun
grote en kleine tassen bij zich dragen en naar de trein
lopen.

Naast het raam bevindt zich een kleine crèmekleurige trap
en bijna alle onderdelen in de coupé kunnen worden in- of
opengeklapt. Stoelen, tafels, alles is klaar om kleiner of
groter te worden. Dit is de aard van het reizen. Alles kan
tijdens het reizen groter of kleiner lijken dan het is. Pijn,
geluk, tijd, smaak, kleur. Als je je maar bewust bent van
het feit dat je op reis bent, kan alles lichter lijken dan het

echt is of juist zwaarder voelen. Mensen zijn vriendelijker tijdens het reizen, omdat ze weten dat de reis niet eeuwig duurt. Of juist omdat alles tijdelijk is, hebben ze nergens geduld voor en voelen ze geen schaamte. Daarom zijn de herinneringen aan het reizen zoet en verwarrend.

De deur van de coupé staat halfopen. Er zijn nog drie vrije zitplaatsen. Ik hoor mensen, het geluid van stappen, het rollen van koffers, het openen en sluiten van de deuren, namen en woorden die als wilde paarden in het Turks
10 en Perzisch in de lucht heen en weer rennen. Ik hoor hui-
lende en lachende kinderen en filmpjes op telefoons.

‘Waarom ga je niet de trap op en klap je het bovenste bed niet uit? Waarom schuif je de deur niet stiekem dicht, zodat niemand binnen kan komen?’ vraagt ze fluisterend.

Ik luister niet naar haar. Ik zit rechtop en door de halfdichte schuifdeur zie ik gezichten die naar het coupénummer kijken, naar mij, naar de lege stoelen, de ingeklapte bedden, en ze lopen verder zonder een zichtbare verandering in hun gezichtsuitdrukking.

Naarmate Tabriz verder van ons verwijderd raakt, neemt het aantal gebouwen af en komen er bergen, vogels en ongerepte ruimte bij. De kleur van de hemel lijkt helderder te worden en de wolken lijken vrijer en lichter.

Met een grotendeels lege coupé passeren we de eerste